

Blåögd demon, del 2. Kap. 9

Den kvällen tog Gian två tabletter ur burken som han hade fått av sjuksköterskan, inte av tilltro utan av ren desperation. Han somnade fullt påklädd ovanpå täcket på sin säng, och vaknade en timme senare av att han frös – groggy av sömnmedlet, men ännu en gång oförmögen att somna om.

Gian låg och snurrade på sängen ett tag innan han slutligen gav upp. Han krälade sig ur sängen och upp på stolen vid skrivbordet, och där blev han sittandes med en hög med serietidningar framför sig. Han bläddrade i de gamla slitna pappershögarna utan något större intresse, och kastade då och då en blick ut genom fönstret framför sig. Det var svart ute, himlen pryddes av en enorm, gul måne och han var så trött att ögonen gick i kors.

Hans uppmärksamhet fångades först då ett vagt, klirrande ljud plötsligt ljöd alldeles intill honom.

Gian tittade förbryllad upp då han hörde ljudet, som mest av allt lät som två kristaller i en taklampa som slog emot varandra i blåst. Han förväntade sig uppriktigt ännu ett anfall av parasiten, men trots att han var beredd så reste sig håren på hans huvud då han hörde det svaga, spöklika ljudet. Förutom det märkliga klirrandet hördes inte ett enda ljud, och han spände sig, redo för att handla.

Han såg inget inne i rummet, men så småningom lyckades han identifiera platsen varifrån ljudet kom. Källan verkade vara glasrutan rakt framför honom, och då han nu fäste blicken på den lade han plötsligt märke till att glasrutan stod och skälvde en aning i ramen, som om den varit utsatt för en stark vind. Han stirrade förbryllad på den, utan att förstå hur han hade kunnat missa det.

Hans ögon gled upp en aning, och han fick syn på sin egen spegelbild i den svarta glasrutan. Han såg förskrämd och blek ut, och bakom honom avtecknade sig lampornas guldjus skarpt i den släta, skälvande ytan. Men det fanns något annat bakom honom också, en svart, skälvande skepnad som han i vanliga fall skulle ha avfärdat som en synvilla. Som det var nu så var han vettigare, och han vände sig ytterst långsamt om i stolen och kastade en snabb blick bakom sig.

Ingenting alls.

Men då hans blick återvände till glasskivan hade figuren fått konturer och färg, och han såg ännu en gång sin väns förruttnade, gyllenögda lik stirra emot sig. I spegelbilden stod Gabriel strax bakom honom, intill hans högra axel. Gian hade svårt att se rakt på skepnaden – det förruttnade köttet hade flagnat ytterligare från Gabriels kropp, han kunde se bitar av kraniet genom den upplösta huden, och hålet i sidan var nu så enormt att han kunde ana en del av ryggraden bakom revbenen och de inre organen. De sistnämnda hängde ut ur gestaltens kropp, bland några gröna slamsor som en gång i tiden kanske hade varit hud. De tunna läpparna hade flagnat upp så mycket att tänderna låg blottade, nästan all ansiktshud var bortsliten. Även delar av skalpen hade lossnat, och tagit sjuk med långt, svart hår med sig. Men de gyllene ögonen mötte stadigt Gians blick i fönsterrutan, och plötsligt såg han ett glitter i resterna av dess vänstra hand – ett glitter från den benkniv, som Gian med egna händer hade gömt i en låda i sitt skrivbord efter Gabriels död.

Då gestalten gjorde ett utfall emot Gians spegelbild med kniven var den unge mannen snabb att flyga av stolen, och han undvek den skarpa eggen utan problem. Han blev kvar på golvet där han landade, rädd för att resa sig upp – om figuren kunde skada honom genom att skada hans spegelbild, så skulle det vara farligt att resa sig så att han hamnade framför glasrutan igen.

Men figuren försvann inte, som han hade trott. Inför hans ögon blev den större, tydligare och skarpare,

och rörde sig närmare och närmare, tills den slutligen upptog nästan hela glasrutan. Den sträckte ut en hand framför sig, utan att släppa Gian med blicken, och han åsåg med bister misstro hur gestaltens skeletthand bröt ut genom glasrutan och uppenbarade sig rent köttsligt inne i rummet.

Gian kravlade långsamt baklänges över golvet, tills hans rygg kolliderade med den motsatta väggen. Han åsåg förstummad hur mer och mer av gestalten bröt fram ur fönsterglasets, tills slutligen hela Gabriel kunde glida ned, först på skrivbordet och sedan vidare ned på golvet. Eller, hela och hela... han lämnade en del organ och köttbitar efter sig där han gled fram...

Gian stirrade upp på den förruttnade gestalten, plötsligt lamslagen. De gyllene ögonen verkade borra sig in i hans, och stänk av blod och smutsigt vatten rann från figuren och ned på golvet. Gian kunde lyckligtvis inte känna någon lukt från den, men bara åsynen var nog för att göra honom illamående. Han hjälptes av sin fasta vetskap att det han såg bara var en illusion, det var inte Gabriel, men det var som om de gyllene ögonen hade hypnotiserat honom. Han kunde inte röra sig, och då den långsamt skred närmare upptäckte han att den fortfarande hade kniven i handen.

Gian drog ett häftigt andetag, och slet sedan med en enorm kraftansträngning loss blicken från de gyllene ögonen. Han stirrade ned på golvet och försökte tvinga sina förlamade lemmar att lyda order igen, men det var hopplöst.

- Vad vill du egentligen? Frågade han, högt och utan att förvänta sig ett svar. Varför är du fortfarande kvar?!

Han tittade ofrivilligt upp då gestalten gav ifrån sig ett hest ljud, som eventuellt kunde ha påmint om ett skratt. Den lade huvudet på sned och betraktade honom med kylig blick, och trots att det förruttnade ansiktet förblev stilla så hördes ett enda, väsande ord från den.

- Undergången...

Gian uppfattade ordet, och sedan blev han tvungen att sluta ögonen och vända bort ansiktet då figuren han stirrade på omgavs av ett skarpt, gyllene ljus. Då det bleknade bort var den borta, och han kunde plötsligt röra sig igen.

Gian störtade upp, bara alltför medveten om att slutet på mardrömmen inte hade kommit än. Lamporna inne i rummet blinkade på ett onaturligt sätt, och från den plats där Gabriel hade stått ledde ett spår av förmultnat kött och torkat sot och blod ut genom den nu plötsligt öppna dörren in till korridoren.

Den unge mannen rusade raka vägen fram till dörren i en plötslig explosion av adrenalin, förbannad och rädd men fast besluten att ta reda på var besökaren höll hus.

Han kom ut i korridoren, och dörren slog tyst igen bakom honom. Härute såg allt normalt ut – lamporna lös stadigt, och träpanelerna glittrade varmt i ljuset. Men världen utanför fönstret var svartare än sot, och ingen måne syntes.

Där Gian stod märkte han ännu en gång kopparstanken som han nu var så välbekant med, och han kunde höra ett tyst droppande från en punkt precis bakom sig. All hans rädsla svaldes upp av ilskan, och han gjorde helt om på fläcken med raseriet glödande i den gröna blicken.

- Vad i helvete...! Började han hetsigt.

Sedan tittade han efter igen, och blev tyst.

Väldigt tyst.

Figuren som stod framför honom var inte Gabriel, men den var lika fruktansvärt välbekant, även om han vid det här laget hade tvingat sig att delvis glömma bort den. Mörkt gråsprängt hår, lysande, gyllene ögon, gråblek hud. Hans kläder liknade Gians egna, med det tillägget att de inte bara var slitna, utan även fläckiga och illaluktande. Han var fortfarande längre än Gian själv, om än nuförtiden bara med några centimeter, och det var fortfarande svårt att förstå vilka gener som hade letat sig vidare in i Gian själv eller Ann.

De två låste blickar, och för en sekund kände Gian ren, plågsam fasa. Sedan såg han ännu en gång Gabriels benskaftade kniv glänsa, denna gång i faderns hand, och plötsligt kände han det som om han stod utanför sin egen kropp och såg det som utspelade sig.

- Det var länge sedan, pojken min, väste mannen fram, och Gian kände väl igen rösten. Den hade säkert varit behaglig en gång, men mängder med sprit hade sedan länge bränt sönder stämbanden. Det syntes på mannens hudton att han ändå inte hade långt kvar att leva. Och Gian kom ihåg den där dagen så tydligt...

Han hade varit så liten då, men han hade redan den dagen vetat att han inte kunde låta sin mor oroa sig ännu mera för honom mitt i sorgen. Så han hade ljugit, påstått att han bara hade hittat fadern efter självmordet. Han hade aldrig berättat för någon...

- Räcker det inte med Gabriel? Frågade han med livlös röst. Måste du rota ännu längre tillbaka i historien?

- Försöker du påstå att du inte minns? Frågade mannen hånfullt. Försöker du påstå att du inte ännu denna dag känner skuld? Det är ditt fel, alltihop. Du gjorde det här mot mig, och du förstörde din mors liv samtidigt. Du uppfostrar din syster till en självbelåten isdrottning och du klarar inte ens av att ta hand om dina vänner. Och du minns inte anledningen?

Uppenbarelsen blottade sina gulnade tänder i ett hemskt grin, och lyfte sedan handen med kniven. Den svepte nedåt, och trots att den bara for genom tomma luften så stänkte det blod omkring bladet. I samma ögonblick kände Gian en stingande smärta då det halvt bortglömda, tunna vita äret på hans rygg öppnade sig igen.

Han vacklade till men blev stående, utan att bry sig om blodet som ännu en gång bröt fram. Men han kom så tydligt ihåg tillfället då han hade fått äret. Visst, hans far hade fått sina vansinnesutbrott även tidigare och då hade han fått sina blåmärken och skråmor. Men just det där svepande knivsticket... Gian hade hunnit ur vägen, liten som han var då, och skadan hade blivit ytterst ytlig. Fadern hade inte försökt hugga igen, och han hade aldrig gjort om det. Men trots det så kom han ihåg den dagen som dödsstöten för de rester av kärlek som fortfarande hade funnits kvar emellan dem.

Han såg, som i slow motion, ännu en gång hur Andy Stanhope höjde en kniv emot sin hals och svepte till. Och det såg fortfarande så ynkligt och obetydligt ut – en liten rörelse med ett vasst blad, och sedan stod blodet ut ur den söndertrasade halsen i en halvmetersstråle.

Genast återvände känslan i hans ben, och han stapplade baklänges och skakade desperat på huvudet.

- Fan också... andades han, samtidigt som den tunga kroppen segnade ned och blev liggandes i en blodpöl på golvet. Han slöt ögonen för att kämpa emot yrseln som grep honom, men han hade redan utkämpat den här kampen och den var inte längre en av hans svaga punkter. Hans blick brände då han fäste den på figuren på golvet.

- Fan ta dig! Utbrast han och knöt nävarna. Kan det inte vara nog med maskerader nu?! Visa dig!

Han fick som han ville – inte ens en sekund senare hade gestalten på golvet förändrats, blivit yngre, tunnare, mera långhårig... och förskräckligt förmultnad och förbränd. Då Gabriel hävde sig upp, med hälften av sina ruttna organ hängandes ut genom hålet i sidan, var Gian inte ens äcklad längre – för första

gången kastade han sig framåt och anföll sin fiende.

Gestaltens förbrända kött var slemmigt och svampigt under hans händer, men det var inget fel på dess muskler – den mötte attacken utan att vackla och grep tag i honom, och skeletthänderna brände där de rörde vid honom. Gian fann sig stirra in i de gyllene ögonen, som befann sig lite ovanför hans egna, och det han såg där hade absolut inget att göra med den blyge och plågade yngling han hade kallat sin vän. Han stirrade ned i två brunnar som ledde till helvetet, och avskyn bubblade upp inom honom.

Hans ena arm var fri, trots greppet som figuren hade kopplat på honom. Så hans hand trevade utefter dess blottlagda revben, tills den slutligen nådde fram till det gapande hålet i Gabriels sida. Utan att tveka eller tänka drev han in handen i det gapande såret, och trots det äckel han kände så var han häpnadsväckande känslolös då han klöste sig igenom förruttnade organ och smuliga, mögliga revben. Figuren väste som i smärta, och dess händer grep efter hans hals, men han brydde sig inte om den. Då han kände den ännu starka raden med kotor mot fingrarna högg han genast tag och slet sedan med all sin kraft ut armen ur kroppen intill sig.

Han fick med sig fyra av kotorna i Gabriels ryggrad, plus en massa slemmiga stripor av något som kunde tänkas påminna om inre organ. Och det var tydligen just ryggraden som hade hållit ihop den sorgliga figuren nu, för då Gian hoppade ett steg baklänges gick den av på mitten. Händerna förlorade sitt grepp, och den uppblötta, mögliga huden – som nu var allt som förenade demonens underkropp med dess överkropp – revs itu som gardintyg.

Två skilda delar rasade till golvet framför honom och exploderade i en röra av svart kött och ruttet blod och benmjöl. Det som låg framför honom påminde plötsligt mest av allt om en hög med möjligt slaktavfall. Men den vidriga massan tycktes fortfarande leva, röra sig och pulsera, och någonstans mitt i alltihop såg han en ensam, gyllene ögonglob som stirrade upp emot honom med fruktansvärd koncentration.

Gian kastade ifrån sig benbitarna han höll i och ryggade undan samtidigt som några blodiga, slemmiga tentakler sköt ut ur den hemska röran på golvet och sträckte sig emot honom. Sedan hörde han ett skarpt, skärande morrande.

Då han öppnade ögonen låg han på golvet intill sin säng, och på hans bröst satt Diablo och stirrade ned på honom med förebrående blick. Det fanns ingen slemmig massa som rörde sig i närheten, hans händer var rena, hans rygg sved efter det ytliga knivhugget och han mådde otroligt illa.

Gian lyckades precis släpa sig till badrummet, där han tömde hela sitt maginnehåll i toaletten. Diablo var vänlig nog att komma in och hålla honom sällskap där han låg och flämtade efter luft på det svala kakelgolvet.

Gian gav katten en snabb sidoblick, och släpade sig sedan upp så att han kunde spola, tvätta sig och skölja ur munnen. Sedan öppnade han medicinskåpet och tog ut asken med sina nyförvärvade sömntabletter. Han spolade ned även dessa i toaletten, och sedan tillbringade han resten av natten på golvet i sitt rum tillsammans med sina serietidningar, Pandemona och Diablo.